

Møte for lukkede dører, Odelstinget 20. juni 1934

Møte for lukkede dører i Odelstinget
den 20. juni 1934 kl. 10.00¹

President: Johs. Bergersen

Dagsorden:

1. Innstilling fra utenriks- og konstitusjonskomiteen om lov om forandring i lov av 21 juni 1929 om fangst av bardehval (innst. O. A.).
2. Referat.

Efter forslag av presidenten besluttet enstemmig at møtet settes for lukkede dører, og at Regjeringens medlemmer og de i forretningsordenens § 54 nevnte funksjonærer samt ekspedisjonschef Hillestad og byråchef Walnum gis adgang til møtet.

Sak nr. 1.

Innstilling fra utenriks- og konstitusjonskomiteen om lov om forandring i lov av 21 juni 1929 om fangst av bardehval (innst. O. A.).

Nygaardsvold: Den innstilling som foreligger er enstemmig. Komiteen har hatt ganske kort tid til å behandle denne sak, og det har heller ikke vært så svært meget av dokumenter omkring forslaget om forandringer i hvalloven. Som det vil fremgå av innstillingen omfatter jo den proposisjon som komiteen fikk sig oversendt bare forandring i 3 paragrafer, mens det siden ved en skrivelse fra departementet var foreslått tilføiet enda 3 nye paragrafer. Komiteen har på grunn av de forhold som for tiden hersker i hvalfangstbedriften, funnet å måtte gå med på denne sak, men hele komiteen er enig om, at de spørsmål som kan reises i forbindelse med hvalfangsten bør nærmere undersøkes og utredes, så det kan forelegges for Stortinget igjen til neste år. Det er en minoritet i komiteen som i den anledning har pekt på at det er andre spørsmål enn nettop dem, som er berørt både i proposisjonen og i den skrivelse som blev tilstillet komiteen, som må bli undersøkt og i tilfelle utredet til neste år. Dette mindretall som består av Andrå, Nygaardsvold og Vegheim, har pekt på at spørsmålet om begrensning av aktieutbytte og disponenthonorar bør tas op til drøftelse, likeledes forhyring, full offentlig forhyring, kortere arbeidstid for dem som arbeider på kokeriene og hvalbåtene, samt avsetning av et sikringsfond for arbeiderne og de kommuner hvor selskapene hører hjemme. Vi har også i komiteen vært inne på spørsmålet om kosesjon for hvalfangstselskapene og derunder konsesjonsbetingelser. Det var forøvrig et spørsmål som også var oppe dengang vi først behandlet loven, i 1929. Det blev inngående drøftet den gang, men man fant at som forholdene da lå an, vilde man ikke ta op spørsmålet og gå videre inn på det. Imidlertid har forholdene innen hvalfangstbedriften utviklet sig på en mindre

¹ Gjengitt etter trykt, hemmelig, referat.

tilfredsstillende måte siden den gang, så hele komiteen er enig om at det er en hel del spørsmål, deriblandt også konsesjonsspørsmålet, som nu bør tas op til nærmere drøftelse. Jeg skal ikke gå nærmere inn på disse spørsmål. Innstillingen er som sagt enstemmig, og komiteen har ikke hatt anledning til å kunne gå nærmere inn på sakene. Vi mener at loven, slik som den er foreslått av departementet, bør vedtaes for iår, og så får Regjeringen ta op de spørsmål som er berørt, og kanskje også andre spørsmål til nærmere drøftelse og forelegge disse spørsmål for kommende Storting.

Mathiassen: Jeg skal heller ikke ha noget å si til selve det lovforslag som foreligger idag. Det viser i hvert fall en tendens, et forsøk på å komme et stykke på vei bort fra det som vi ute i våre distrikter tidligere har ment har visse mangler, når det gjelder en storbedrift av de dimensjoner som hvalfangsten har hatt i de senere år. Jeg vil imidlertid, når jeg bad om ordet, bare få lov til å understreke det som hr. Nygaardsvold uttalte sig om med hensyn til den fremtidige behandling av dette spørsmål. Ute hos oss er det en almindelig opfatning, at når der hyres arbeidere taes der ikke det hensyn til dem som ønskelig kunde være, og at de står i en særstilling i forhold til arbeidsfolk ellers i andre industrier. Det er ikke noget særegent, det er steady det, at arbeidsfolk ombord i hvalfangerfartøier har minst 10 timers arbeidsdag. Det er noget som ikke er almindelig i industrier i vårt land idag, men ved hvalfangsten er 10 timers dag det almindelige. Og utenom denne 10 timers dag kan der arbeides natt og dag, uten at folkene får den nødvendige hvile, og som kan være påkrevd under en så sterkt forsert drift som hvalfangsten kan være. Det er et spørsmål som jeg mener bør taes op, og det er også andre ting som bør taes op, særlig når det gjelder overtidsbetaling, og som bør taes i betraktning når man i fremtiden skal behandle disse spørsmål. Tendensen i den senere tid har vært slik, at disponenter og bestyrere og formenn sier at de skal arbeide, og den mann som våger å mukke og sier han vil ikke eller kan ikke, den mann får sig en prikk i listen, han vil bli merket for fremtiden, hvis han i det hele tatt har en annen mening enn sine rette overordnede. Det er i det hele tatt ikke sjelden å høre hos oss, at når man reiser på hvalfangst, reiser man i slaveri for nogen måneder. Jeg har ikke vært på hvalfangst selv, men jeg har i hvert fall så mange kjente som har fortalt mig om de ting, at jeg har ingen grunn til å betvile riktigheten av det. Det gjelder også det som hr. Nygaardsvold snakket om, nemlig aktieutbytte o.s.v. Vi vet at det har vært store diskusjoner på generalforsamlinger om tantiemer og om aktieutbytte og mange andre ting. Det har ikke bare vært diskusjoner men til og med prosesser, særlig om tantiemer, og jeg tror det er påkrevd at Regjeringen har sin oppmerksomhet henvendt på den side av saken, slik at hvis vi skal utnytte hvalfangsten i fremtiden, bør det skje under former som er mer betryggende enn tilfellet er nu. Jeg skal ikke si mer om det idag, jeg vil bare understreke det som blev nevnt av hr. Nygaardsvold.

Laberg: Jeg vil benytte anledningen nu med det samme til å uttale mig om hvalskytningen, som nu er begynt å foregå i Nord-Norge. Ifjor og særlig i år er det en masse skøiter som har rustet sig ut for hvalskytning. Når sagt hvor smal en fjord er, legger de sig midt i sildeflåten og skyter småhval. Det er stor forbitrelse blandt sildefiskerne, og den har gitt sig uttrykk i at jeg har fått flere skrivelser og telegrammer som er sendt til departementet av mig om å gjøre hvad det kan for å få dette stoppet. Det er selvsagt for sent å få en ny lov i år, men det er også råd for det. Efter de opplysninger som er kommet gjennom politiet og efter hvad fiskerne hevder, er der skutt bardehval, og departementet må gjøre hvad det kan for å håndheve loven. Jeg mener det må bli slutt med hvalskytning der oppe. Vi vet det kan være forbundet med risiko å skyte hval midt inne i fiskerflåten, og forbitrelsen er så stor at jeg mener det er nødvendig at det blir slutt på denne hvalskytning. Vi har hatt mislykket sildefiske i mange år, og man har skyldt på at det ikke har vært småhval utfor kysten. Ifjor fikk vi et godt sildefiske, og da kom det en masse småhval med silden, men skal skytningen fortsette som nu så er småhvalen utskutt før sommeren er gått. Jeg undres ikke på at forbitrelsen er stor blandt fiskerne, og departementet må gjøre hvad det kan for at den lov vi har kan bli etterfulgt.

Statsråd Meling: Det er enkelte ting i forbindelse med dette lovforslag som jeg finner grunn til å berøre. De er også berørt i komiteens innstilling, og jeg finner at det ved denne anledning bør sies nogen ord om de forskjellige spørsmål. Der har i den senere tid som man vil ha sett i pressen, vært rettet en ganske sterk kritikk fra et enkelt hold mot hvalrådet. Så snart den overenskomst som har hersket mellom selskapene så ut til å gå istykker - og forsåvidt også gikk istykker fordi der blev sluttet en kontrakt av et av hvalfangerselskaperens disponent, var der straks en sterk kritikk mot hvalrådet. Nu viste det sig at det var galt at man ikke hadde gjort ditt og gjort datt, og spesielt har det vært anført at hadde man fulgt det råd, som har vært gitt spesielt fra et enkelt hold tidligere, med hensyn til konsesjon, så vilde meget ha vært berget. Jeg vil om de ting ha sagt, at den kritikk som har vært reist mot hvalrådet, efter min opfatning er så ganske uberettiget at jeg finner grunn til å måtte tilbakevise den. Forholdet er det, at det er ikke hvalrådet som på dette område har staket ut linjen for den politikk som skulde følges, det er statsmyndighetene selv som ved sine beslutninger og ved behandlingen av disse saker før har tatt avstand fra den linje som nu sies å skulle ha ført til så storartede resultater. En ting må man jo merke sig i denne sak, og det er at her på dette felt er vi ikke herrer hverken over havet eller over produktet, og aller minst er vi forbrukere av dette produkt som det her er tale om. Det er ting som veier ganske tungt i bedømmelsen av disse spørsmål. Vi har konkurransen fra annet hold her, fra et annet land hvor de har den store fordel at de også virkelig avtar den vare som det her er spørsmål om, og det er klart at for oss vil det da være en lite hensiktsmessig politikk i det hele tatt å gå til restriksjoner, til bestemmelser som ganske

enkelt gjør det lettere for våre konkurrenter å drive denne næringsvei i konkurransen med oss. Jeg vil nevne at dette spørsmål, med hensyn til å gripe regulerende inn overfor den pelagiske hvalfangst, var reist av selskapene, av næringens menn selv i en skrivelse til Regjeringen av 5 juli 1926. Da var det spørsmål om en såkalt konsesjonslovgivning, dog naturligvis således at den kun skulde anvendes i tilfelle England gikk til lignende skritt. Saken var dengang gjort til gjenstand for ganske inngående drøftelse, og resultatet var at Regjeringen ikke vilde gå inn for det prinsipp at nordmennenes økonomiske utnyttelse av det fri hav skulde underkastes en konsesjonsplikt og alene være underkastet de regler. Dessuten spilte også de utenrikspolitiske hensyn her ganske sterkt inn. Hvis ikke en sådan konsesjonsplikt fikk tilslutning fra alle andre land, vilde den ganske enkelt ha ført til at denne næring i ennu større utstrekning vilde kommet inn under andre lands flagg, hvor de var fri disse restriksjoner. Jeg kan henvise til at der blev redegjort for dette i en proposisjon til Stortinget - jeg tror det var i forbindelse med hvalloven av 1929 - og komiteen sluttet sig dengang enstemmig til det av Regjeringen inntatte standpunkt, at man ikke kunde gå inn for en konsesjonslovgivning. Det fremgår av odelstingsproposisjon nr. 6 for 1929 og innstilling O. nr. 15 for samme år. Stortinget sluttet sig enstemmig til proposisjonen og innstillingen, og jeg henviser også til uttalelser fra komiteens formann hr. Hambro i Odelstinget, referert på side 636 - 637. Det var sterkt fremhevet dengang at man skulde gå videre efter den optrukne linje under samarbeid med bedriften selv. Da hvalrådet blev opnevnt - det var i forbindelse med at man etablerte hvalloven - stod hvalrådet i den stilling at statsmyndighetene selv hadde bestemt hvilken politikk der skulde følges. Hvalrådet har den hele tid - og iallfall kan jeg efter den tid jeg har sittet i departementet sterkt hevde at hvalrådet har med meget stor interesse fulgt disse spørsmål. Det har stadig vært optatt av disse spørsmål og undersøkelser, og spesielt har det vært av interesse for hvalrådet å få undersøkt, så langt som det har vært mulig, hvalbestandens størrelse og leveforhold for på basis derav å kunne bedømme hvor sterkt bestanden beskattes. Nu er forholdet det at vi her i landet ved hvalloven faktisk er nådd lenger i stramme bestemmelser på dette område enn noget annet land; men nu erfarer vi til vår store glede at det kan være utsikt til at en lov på dette område kommer op til behandling også i England og i den nærmeste fremtid, og det skulde glede oss alle om vi her kunde få en mer ensartet behandling av disse spørsmål i forbindelse med det land som på dette område også inntar den stilling at de selv er store forbrukere av dette produkt. Hvalrådet har bestått av byråchef Walnum, professor Hjorth og sjøfartsdirektør Bryn, og jeg vil si som min personlige opfatning at et medlem av hvalrådet, professor Hjorth, i disse spørsmål har utført et arbeid for vårt land som er av den aller største betydning, også i forbindelse med det som vi nu venter skal skje med hensyn til å få en lov også i England på dette område. Vår legasjon og

Utenriksdepartementet har jo også gjentagende behandlet dette spørsmål og gjort forestillinger, forat vi ikke her skulde stå i den vanskelige stilling å pålegge våre egne selskaper, vår egen bedrift, restriksjoner som andre var fri for, og dermed vanskeliggjøre vår deltagelse på dette område. Det som efter min opfatning spiller den største rolle i forbindelse med denne sak - man kan naturligvis diskutere bestemmelser om regulering av fangsten o.s.v. og derved søke å opnå resultater som kan være til gagn for beskyttelsen av hvalbestanden og drive en fornuftig fangstvirksomhet - men det som har den største betydning i denne næring det er avsetningsspørsmålet. Det har vi, særlig i den siste tid, i høi grad fått merke. Selvhjulpenhetspolitikken kan ha sine gode sider, det vil jeg ikke benekte, men den kan også, drevet i altfor stor utstrekning, føre til at vi kommer i den stilling at vi produserer, vi deltar på verdenshavene både med vår hvalfangst og med vår skibsfart, og selv har vi i liten utstrekning anvendelse både for de produkter det her er tale om og for den store skibsflåte vi har. Gjør vi det så at vi ved siden av de vanskeligheter som opstår ved at vi selv ikke er store forbrukere, legger særlige restriksjoner og vanskeligheter i veien for vår deltagelse her, blir selvfølgelig forholdet ennu verre. Det som betinger at vi her med fordel kan delta, det er at vi er konkurransedyktige, og i den retning er jo forholdet det at det mangler ikke på moderne hvalkokerier som seiler under annet flagg, og som vi ikke kan pålegge nogen som helst restriksjoner, hvis ikke deres eget land finner det formålstjenlig å gjøre det. Vi kan bare underhandle om det - som der er gjort - og jeg håper det nu må komme til et resultat, at vi her kan komme til forhandlinger om en felles behandling av disse spørsmål. Jeg vil anbefale innstillingen, og jeg går ut fra at når lovbeslutningen er behandlet i Lagtinget og sanksjonert, at den da kan offentliggjøres.

Nygaardsvold: Sist jeg hadde ordet glemte jeg å understreke det som hele komiteen har pekt på, nemlig at komiteen er av den mening at der bør optas til drøftelse neste år spørsmålet om det nuværende hvalråds omdannelse til en institusjon hvor såvel staten som de interesserte organisasjoner er representert. Nu har imidlertid statsrådet gått inn på spørsmålet hvalrådet i en ganske stor utstrekning og pekt på at det fra et enkelt hold har vært rettet sterk kritikk, sterke anker, mot dette hvalråd, og han har understreket at denne kritikk og disse anker var uberettiget. Han er dessuten fremkommet med sterkt rosende uttalelser om de enkelte menn i hvalrådet. Jeg skal ikke gå inn på disse spørsmål; men tross statsrådets uttalelser her idag fastholder nu jeg for min del - og jeg tror også at iallfall den største del av komiteen gjør det - det som er skrevet i innstillingen, at spørsmålet om omdannelse av det nuværende hvalråd til en kontrollerende institusjon, hvor staten og de forskjellige institusjoner, arbeidernes og arbeidsgivernes organisasjoner f.eks. er representert, bør Regjeringen ta op til neste år, utrede det og fremlegge det spørsmål for Stortinget. Det er nok ikke så aldeles korrekt at kritikken mot hvalrådet kun stammer fra et enkelt hold. Jeg tror at hvis statsråden hadde vært mer opmerksom på det spørsmål, hadde han

villet få høre kritikk også fra andre hold og ikke bare fra et eneste hold. Jeg skal ikke gå nærmere inn på det, og jeg skal ikke, som statsråden gjorde, trekke frem de enkelte menn i hvalrådet. Det er ingen som har villet trekke dem frem; men med hensyn til hvalrådet som institusjon mener komiteen at man bør se på hvordan det har virket og om der ikke muligens til fordel for bedriften kunde finnes andre veier for å ordne en kontrollerende institusjon. Den ærede statsråd var også inne på spørsmålet om konsesjon og pekte på - slik som også jeg nevnte - at da loven først blev gitt i 1929 var det spørsmål nok så sterkt på tale. Det var behandlet i Regjeringens proposisjon, men komiteen fant enstemmig ikke å kunne gå med på en bestemmelse om konsesjon i den daværende lov. Det er ganske riktig; men opfatningen var nok ikke den innen komiteen at man skulde gå videre på den opstakede vei, men opfatningen var den at man skulde se hvordan det hele utviklet sig. Man vilde se tiden an, før man gikk til et sådant skritt. Det var også den gang - likedan som nu - fremholdt ganske sterkt at hvis man skulde gå til konsesjon vilde det skade de norske interesser, det vilde medføre at norske selskaper istedenfor å seile under norsk flagg straks vilde benytte sig av anledningen til å overflytte skibene til et annet land. Jeg husker de overveielser som blev ført i den anledning, og det samme er det statsråden nu har anført. Jeg er opmerksom på de forhold, og hele komiteen er opmerksom på dem; men siden 1929 til idag har der foregått store forandringer, og ikke minst de siste tiders foreteelser innenfor vår hvalfangst berettiger komiteen til å peke på at dette spørsmål må tas op. Der er efter min mening her ikke bare spørsmål om at vi skal være konkurransedyktige med hensyn til efter beste evne å ødelegge den hvalbestand vi har. Det som er det største spørsmål nu tror jeg er hvordan man skal forsøke å ordne sig, så denne bedrift kan eksistere, ikke bare for en kort tid men for lengere tid. Det er snakket om at det er lite hensiktsmessig for oss å gå til restriksjoner når ikke andre land gjør det. Statsråden nevnte at der var drevet underhandlinger. Jeg vil nu få lov til å si at jeg ikke er så aldeles sikker på at de underhandlinger om restriksjoner for derved å bevare hvalbestanden og sikre hvalfangsten mot å bryte sammen, fra vår side har vært drevet med den iver som et så viktig spørsmål skulde tilsi. Vi er også opmerksom på at det nu kan hende er utsikt til at spørsmålet tas op også av andre land, og jeg skulde gjerne ha ønsket at Norge hadde vært det land som hadde foranlediget at spørsmålet var blitt tatt op i en videre utstrekning internasjonalt sett. Det er ikke bare om å gjøre å skaffe størst mulig utbytte for det største og mest moderne kokeri som man kan skaffe sig til denne bedrift, det er ikke bare om å gjøre å skaffe størst mulig utbytte, man bør også tenke litt lenger enn til idag og imorgen, og hvalrådet er jo ikke innsatt bare for å kontrollere de enkelte bestemmelser som blev satt inn i loven den gang, men meningen var også at hvalrådet skulde ha sin opmerksomhet henvendt på spørsmål som vedkommer bedriften, ikke bare dagens spørsmål, men også spørsmål for tiden fremover, men det ser dessverre ut som det

kun har vært om å gjøre å få størst mulig fangst det ene år, og så får det gå best det vil siden.

Jeg fastholder både komiteens henstilling til Regjeringen på dette område, og jeg fastholder mindretallets henstilling også, om å utrede de spørsmål. Det kunde hende at saken utviklet sig slik at det ikke nyttet å gå forbi en sådan rimelig henstilling som den mindretallet her har gjort, gå forbi den uten å nevne den med et eneste ord og kun påpeke det nuværende hvalråds fortreffelighet og at det kun var om å gjøre å være konkurransedyktig i nedslaktning av hval.

Statsråd Meling: I anledning av hr. Nygaardsvolds uttalelse om at han ikke var så sikker på at disse forhandlinger var drevet så iherdig som de kunde, så har jo jeg ikke hatt anledning til i så lang tid å følge dette, men jeg har bedt om å få opplysning om det spørsmål, og der er gitt mig den opplysning at både de forskjellige regjeringer og Hvalrådet har gjort alle mulige bestrebelser for å få tilslutning fra England til den internasjonale hvalkonvensjon av 24 september 1931. Første gang blev dette gjort gjennom den norske delegasjon ved Folkeforbundets møte i Genève i mars 1932. I juni 1932 foranlediget Hvalrådet at det norske hvalreglement og skjemaet for den norske fangstjournal blev tilstillet Folkeforbundet med anmodning om å sende dem til alle interesserte land. Fornyede henvendelser blev sendt i september 1932, februar, juli, august, september 1933 gjennom delegasjonen i Genève, i oktober og november 1933, mars, april, mai og juni 1934, og også underhånden har saken stadig på annen måte vært søkt fremmet. Endelig idag synes det å være mulighet for at saken kan komme nærmere sin løsning.

Med hensyn til spørsmålet om konkurransedyktighet så utla den ærede representant hr. Nygaardsvold at derhen at jeg mente konkurransedyktighet i å slakte ned mest mulig hval. Jeg tror at de bestrebelser som er gjort spesielt i Norge på dette område, taler imot det. Det har selvfølgelig heller ikke vært min oppfatning. Det vilde jo være i strid med hele den linje som har vært fulgt spesielt og i første rekke fra norsk side. Men hvordan man nu enn kommer til å få løsning på disse spørsmål, så vil man ikke undgå det jeg mente med konkurranse her, det at vi har andre land som er sterkt interessert i denne bedrift, og som fremfor oss har den fordel at de er store forbrukere av det produkt det her er tale om. Så det er ikke nogen lett sak i den konkurranse som her foregår og som sikkerlig også i fremtiden vil foregå, å holde det gående. Det var det som lå til grunn for at jeg sa at da får man også være noget varsom her, så vi ikke går så langt at vi utsetter vår deltagelse i denne bedrift for unødige vanskeligheter.

Komiteen hadde innstillet til Odelstingert å fatte følgende

beslutning til lov

om forandring i lov av 21 juni 1929 om fangst av bardehval.

I lov av 21 juni 1929 om fangst av bardehval (med tilleggslov av 30 juni 1932) skal herefter følgende bestemmelser lyde såldes:

§ 3.

Det er forbudt å fange:

- a. Retthvaler (glatthvaler eller sletthvaler (Balaenidae)
- b. Hunhval som følges av unge.
- c. Hval under en av vedkommende regjeringsdepartement fastsatt størrelse.

§ 4.

Kongen kan forby fangst av hval innen bestemte farvann. Videre kan Kongen begrense fangsttiden til bestemte tidsrum av året. Disse tidsrum kan være forskjellige for de forskjellige fangstfelter.

§ 5.

Kongen kan fastsette nærmere forskrifter for all fangst som omhandles i denne lov, og for tilvirkningen av fangsten, samt for kontrollen. Disse forskrifter kan påby full utnyttelse av hvalen.

Det påhviler alle som er ansvarlige for driften - herunder også fangstbestyrelsen - å søke gjennomført den mest mulig effektive utnyttelse av all skutt hval.

§ 11.

Det skal inntil 1 juli 1936 være forbudt uten samtykke av Handelsdepartementet ved frivillig salg eller ved tvangssalg å overdra hvalbåt eller skib som er innredet som kokeri for hvalfangst, og som er innført i det norske skibsregister, til nogen som etter § 1 i lov om sjøfarten av 20 juli 1893 ikke kan eie norsk skib. På samme måte er det forbudt å overdra part i sådanne skib eller aksje i selskap som eier sådanne skib, til nogen som ikke kan eie norsk skib, såfremt overdragelsen vil medføre at skibet ophører å være norsk.

§ 12.

Overdragelse i strid med § 11 må ikke registreres, likesom skibet ikke må slettes av skibsregistret. Heller ikke må skib, tilhørende et selskap utslettes av skibsregistret på grunn av en overdragelse av aksjer i selskapet i strid med forbudet i § 11.

§ 13.

Overtredelse av det i § 11 omhandlede forbud straffes med bøter eller fengsel inntil 6 måneder, hvorhos det fartøi eller den skibspart eller den aksje som søkes solgt i strid med forbudet, kan inndras til fordel for statskassen, om hertil ikke er anledning, kan fartøiets eller skibspartens eller aksjens verdi inndras hos den skyldige.

II.

Denne lov trer i kraft straks.

Møte for lukkede dører, Odelstinget 20. juni 1934

§§ 11-13 skal bare gjelde til 1 juli 1936.

Votering:

Komiteens innstilling bifaltes enstemmig.

Efter forslag av presidenten besluttet enstemmig:

Lovbeslutningen oversendes Lagtinget.

Presidenten: Presidenten vil foreslå at innstillingen og debatten blir offentliggjort når loven er sanksjonert - og anser det forslag for bifalt.

Protokollen blev derefter oplest uten å foranledige nogen bemerkning.

Møtet hevet kl. 10.40.